

Arrest

nr. 160 348 van 19 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 9 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gelet op arrest nr. 157 776 van 4 december 2015 waarbij de debatten worden heropend teneinde het beroep overeenkomstig de gewone procedure op basis van artikel 39/74 van de vreemdelingenwet te behandelen en waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 8 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 juni 2013 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 20 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 27 augustus 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 16 september 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de clan Dabarre (>Waaq bare > Herow kerow > Reer Sidi > Reer Mohamed > Reer Alim > Reer Hassan > Reer Adam). U bent geboren op 2 februari 1992 te Dinsoor.

*Op 25 juni 2013 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Op 16 juli 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) een beslissing tot **weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus** omdat geen geloof werd gehecht aan uw Somalische nationaliteit. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 22 januari 2015 door het arrest met nummer 136771. U diende hier tegen geen beroep in bij de Raad van State.*

U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

*Op 20 augustus 2015 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de DVZ. U blijft bij uw eerdere verklaringen en verklaart dat de problemen nog steeds actueel zijn.*

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde Somalische nationaliteit omdat uw geografische kennis over uw beweerde regio van verblijf (Dinsoor) te wensen overliet. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke nationaliteit, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming dient te worden beoordeeld, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om dit land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt refereert u uitsluitend naar de problemen die u aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag en verklaart u dat deze nog steeds actueel zijn. Hierbij moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid wat betreft uw Somalische nationaliteit en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd.

*Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. U legt een **Verklaring van geboorte** neer, opgemaakt door de Somalische ambassade te*

België op 4 maart 2015. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat door een gebrek aan archief en database de ambassade zich niet op officiële gegevens kan baseren om de identiteit of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliër te zijn. Er kan dus geen bewijswaarde worden gehecht aan het voorgelegde geboortecertificaat van de Somalische ambassade te Brussel aangezien, niettegenstaande de formele correctheid, dit naar inhoud faalt nu niet de minste garanties worden geboden dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn, noch dat ze werden opgesteld op basis van een transparant beleid, of zelfs vaststaande richtlijnen, laat staan wettelijke procedures.

U legt tevens een **afstammingsonderzoek** van het UZ Gent voor. Hieruit blijkt dat de probabiliteit dat u een nicht bent van H.(...) I.(...) S.(...) S.(...) groter is dan 98%. Echter, uit niets blijkt dat mevrouw H.(...) I.(...) over de Somalische nationaliteit beschikt, waardoor dit onderzoek geen enkele aanwijzing geeft over uw nationaliteit. Bovendien is het allerminst een zekerheid dat nichten eenzelfde nationaliteit zouden hebben.

Tot slot legt u een **notariële akte** voor waarbij vijf personen getuigen dat u in Dinsoor heeft gewoond. Echter, getuigenissen of brieven van privépersonen kunnen weliswaar een bijkomend bewijs zijn van de aangehaalde feiten doch dergelijke documenten op zich zijn niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien vertonen de getuigenissen een klaarblijkelijk gesolliciteerd karakter daar deze werden opgesteld met het oog op uw asielprocedure. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde dat u was getrouwd met **M.(...) A.(...) B.(...)** in februari 2012 (zie gehoor CGVS, dd 27/03/2014, p 5) terwijl uit de getuigenis blijkt dat u zou zijn getrouwd met **C.(...) S.(...) M.(...)**.

De stukken die u neerlegt hebben onvoldoende bewijskracht om te worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt over de Somalische nationaliteit te beschikken. Deze vaststelling volstond om de door u aangehaalde feiten die zich in Somalië zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden.

Daar werd vastgesteld dat u niet de Somalische nationaliteit heeft, is het CGVS van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Somalië.

Dient benadrukt te worden dat het uw verantwoordelijkheid is om uw beweerde en nationaliteit aan te tonen en dit door middel van authentieke (identiteits)documenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. Immers voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u zou worden teruggeleid naar uw werkelijk land van herkomst.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Somalië, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Somalische nationaliteit beschikt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft onderzocht of de stukken in deze nieuwe elementen betreffen, hoewel artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet dit expliciet vereist. Verzoekster argumenteert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de fase van de inoverwegingname van de asielaanvraag niet mag oordelen of de nieuwe elementen al dan niet de erkenning als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen gronden, doch enkel of zij de kans hiertoe aanzienlijk groter kunnen maken.

Vervolgens verwijst verzoekster naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waarin wordt verduidelijkt wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag oordelen dat de kans dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk wordt vergroot.

Dit kan vooreerst wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich niet als bewijsvoerend overkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of omdat de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. Verzoekster laat gelden dat *in casu* niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen. Er wordt enkel gesteld dat de nieuwe elementen onvoldoende bewijskracht zouden hebben om gekwalificeerd te worden als nieuw element. Uit niets zou immers blijken dat mevrouw H. I. over de Somalische nationaliteit zou beschikken. Verzoekster werpt in dit verband op dat mevrouw H. I. S. op heden reeds de Belgische nationaliteit bezit. Het kan dan ook niet anders dan dat haar nationaliteit vaststond. Verzoekster verduidelijkt dat om de Belgische nationaliteit te verwerven er ofwel een geboorteakte ofwel een attest van het Commissariaat-generaal dat zij erkend werd als vluchteling moet neergelegd worden. Ook een erkenning van de vluchtelingenstatus impliceert dat de nationaliteit van mevrouw vaststond op het moment van de erkenning. Het kan dan ook niet anders dan dat de nationaliteit van haar tante werd aangenomen door de Belgische staat, aldus verzoekster, die dan ook niet begrijpt waarom het Commissariaat-generaal thans stelt dat uit niks zou blijken dat mevrouw H. de Somalische nationaliteit bezat. Verzoekster benadrukt in dit verband nog dat uit de door haar bijgebrachte DNA-test uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis te Gent blijkt dat met de gebruikte genetische kenmerken met grote waarschijnlijkheid kan aangetoond worden dat zij een nicht is van mevrouw H. I. S..

Tevens kan worden geoordeeld dat de kans niet aanzienlijk wordt vergroot wanneer de nieuwe elementen of bevindingen louter een aanvulling vormen van een situatie die niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken of een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoekster bevestigt dat zij achter haar vorig asielaanvraag blijft staan. Zij argumenteert dat het Commissariaat-generaal echter over het hoofd lijkt te zien dat in deze wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd, die weliswaar in het verlengde liggen van haar vorig asielaanvraag, doch niet louter de voortzetting ervan vormen. Het betreffen immers nieuwe elementen die de essentie van haar asielaanvraag uitmaken, met name identiteits- en nationaliteitsbewijzen. Verzoekster is zich ervan bewust dat documenten afgeleverd door de Somalische ambassade geen sluitende bewijzen zijn om haar Somalische nationaliteit aan te tonen, dit is immers geen enkel Somalisch document. Zij is evenwel de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toch minstens, alle elementen in acht genomen, het afstammingsonderzoek moet aanschouwen als een begin van een bewijs dat zij wel degelijk afkomstig is uit Somalië. Aangezien de nieuwe elementen betrekking hebben op haarzelf kan evenmin met stellige zekerheid door het Commissariaat-generaal in het kader van haar *prima facie*-beoordeling beweerd

worden dat de elementen louter algemeen van aard zijn en géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, aldus nog verzoekster.

Wat betreft de notariële akte, benadrukt verzoekster dat deze akte op zich uiteraard geen sluitend bewijs is van haar Somalische nationaliteit, maar dat deze samen met de verklaring van geboorte en het afstammingsonderzoek toch wel ernstige aanwijzingen vormt dat zij wel degelijk de Somalische nationaliteit bezit. Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat haar echtgenoot zoals vernoemd in de getuigenis iemand anders zou zijn dan de persoon die zichzelf heeft vermeld op het interview van het Commissariaat-generaal, stelt verzoekster dat dit één en dezelfde persoon is.

Verzoekster volhardt dat zij oprecht een terugkeer naar Somalië vreest. Zij kan jammer genoeg geen officiële documenten voorleggen want verwerende partij hecht geen geloof aan documenten afkomstig uit Somalië. Verzoekster voert aan dat het Commissariaat-generaal al te gemakkelijk haar documenten naast zich heeft neergelegd en de inhoud en de wijze van verkrijging van de documenten reeds ten gronde heeft beoordeeld zonder dat zij de kans kreeg om deze documenten te duiden in een grondig verhoor. Dit is naar mening van verzoekster echt onredelijk. Zij is de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal *in casu* het onderscheid tussen haar beperkte appreciatiebevoegdheid in het kader van het in overweging nemen van een nieuw element en haar volle appreciatiebevoegdheid bij een in overweging genomen asielaanvraag uit het oog verloren is en direct lijkt te besluiten dat de aangebrachte stukken noch de vluchtelingenstatus noch de nood aan subsidiaire bescherming kunnen gronden, ook al verwoordt zij het misschien niet letterlijk zo. Verzoekster meent dan ook dat bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 136 771 van 22 januari 2015 omdat aan haar beweerde Somalische nationaliteit en haar bewering uit Dinsor afkomstig te zijn geen geloof kan worden gehecht. In dit arrest werd geoordeeld als volgt:

“(…) 2.3.1. De bestreden beslissing weigert verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) haar kennis met betrekking tot de socio-politieke situatie in Dinsor zeer beperkt en daarenboven niet correct is, (ii) haar geografische kennis over haar beweerde regio van herkomst te wensen overlaat, (iii) het door haar voorgelegde geboortebewijs de voorgaande conclusies niet kan wijzigen, en (iv) het feit dat zij de Somalische taal spreekt, evenmin de voorgaande conclusies kan wijzigen.

Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermog acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermog acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij.

Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Waar verzoekster aanvoert dat zij als vrouw in een islamitisch land sterk opgesloten leefde en geen toegang had tot televisie, internet of kranten, dient opgemerkt dat de bestreden beslissing terecht stelt: “U verklaart dat uw vader truckchauffeur was, (zie gehoor CGVS, dd 26/06/2014, p 5) dat uw broer een winkel had in Dinsor (zie gehoor CGVS, dd 26/06/2014, p 7), dat u buitenshuis kwam om naar de markt te gaan (zie gehoor CGVS, dd 26/06/2014, p 8), dat u uw familie in Misra opzocht (zie gehoor CGVS, dd 26/06/2014, p 10) en dat u bovendien gedurende drie maanden, in 2011, Engelse lessen in een privéschool kreeg (zie gehoor CGVS, dd 27/03/2014, p 4). Dat u een beperkte leefwereld had in de Somalische maatschappij, kan aldus niet worden aangenomen: u verplaatste zich buitenshuis, u kreeg de gelegenheid om privé-onderwijs te krijgen en zowel uw vader als uw broer moeten uitgebreid op de hoogte zijn geweest van de socio-politieke toestand.” Dat het onderwijs dat zij volgde, niet te vergelijken

is met het onderwijs in het Westen, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekster blijkens haar verklaringen in staat geacht kan worden niet "sterk opgesloten" te hebben geleefd zoals zij in onderhavig verzoekschrift stelt. Dat zij geen toegang had tot internet, televisie of kranten, is daarenboven niet te rijmen met haar verklaringen dat zij verschillende van de door de protection officer tijdens haar eerste gehoor genoemde personen van de televisie kende (gehoorverslag CGVS 27 maart 2014 (hierna: gehoor I), p. 19-20).

Verder dient opgemerkt dat het internetartikel van Amnesty International waarnaar verzoekster verwijst, niet van aard is de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') te weerleggen. Verder brengt verzoekster geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is.

Waar verzoekster stelt dat zij nooit Ethiopische militairen heeft gezien maar enkel leden van Al Shabaab die in burgerkledij gewapend rondwaarden, dat zij nooit schietpartijen heeft gezien, dat er in 2006 wel Ethiopische militairen aanwezig waren en dat zij zich een incident herinnert, doet verzoekster geen afbreuk aan de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat mede dankzij Ethiopische troepen Al Shabaab werd verdreven uit Dinsor in de nacht van 16 december 2012 en dat Ethiopische en Somalische troepen de stad hadden overgenomen. Hoger kwam reeds vast te staan dat haar bewering dat zij quasi nooit buitenshuis kwam, ongeloofwaardig wordt geacht, zodat zij zich hier niet op kan beroepen om haar gebrekkige kennis te rechtvaardigen. Dit klemmt des te meer daar verzoekster verklaarde dat zij sinds haar geboorte tot haar vertrek in 2013 in Dinsor woonde (gehoor I, p. 3), zodat zij de aanwezigheid van Ethiopische troepen in december 2012 zeker nog moet hebben meegemaakt indien zij werkelijk van Dinsor afkomstig is. Hier voegt zich nog aan toe dat verzoekster stelde dat Al Shabaab nog de controle had over Dinsor op het moment dat zij Somalië verliet (gehoor I, p. 18), hetgeen in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar bewering uit Dinsor afkomstig te zijn.

Waar verzoekster stelt dat aangezien Al Shabaab heel machtig is en over uitgebreid militair materieel beschikt, het onmogelijk is voor clanleden om hiertegen in opstand te komen, dient erop gewezen dat dit geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat redelijkerwijze kan verwacht worden dat, indien verzoekster werkelijk tot de Dabare-clan behoort en uit Dinsor afkomstig is, zij op de hoogte is van spanningen tussen de Dabare-clan en Al Shabaab in augustus 2011, zoals blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie').

Dat verzoekster de eerste minister van Somalië niet persoonlijk kent en hem nooit ontmoet heeft, is geen reden om de naam van een dergelijke publieke figuur niet te kennen. Dat zij de eerste minister kent als "Mohamud Mahmoed Haji Ibraahim", doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij dezelfde publieke persoon ook onder de naam "Mohamud Haji Ibraahim" (her)kent, quod non in casu (gehoor I, p. 19).

Waar verzoekster stelt dat zij nooit vliegtuigen heeft zien gebruikmaken van de landingsstrook en dat Al Shabaab dit verboden heeft, stelt de bestreden beslissing echter terecht als volgt: "U verklaart dat u sinds uw geboorte tot bij uw vertrek op 9 mei 2013 steeds in Dinsor heeft gewoond (zie gehoor CGVS, dd 26/06/2014, p 3). U woonde er steeds in dezelfde straat, in de wijk Hawl Wadag (zie gehoor CGVS, dd 27/03/2014, p 7), op ongeveer 15 minuten stappen van het MSF ziekenhuis dat is gesitueerd naast de landingsstrook (zie gehoor CGVS, p 8). Wanneer u werd gevraagd of de landingsbaan werd gebruikt voor vliegtuigen, zegt u 'neen' (zie gehoor CGVS, dd 26/06/2014, p 10). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd 'De hele tijd dat u er woonde, nooit een vliegtuig zien landen?' zegt u 'Nooit. Ik weet niet wanneer ik jong was.' ook wanneer u wordt gevraagd 'Heeft MSF de airstrip niet gebruikt?' zegt u 'neen' (zie gehoor CGVS, dd 26/06/2014, p 10). Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat telkens wanneer het 'East African Air 'Grand Caravan' vliegtuig, dat is gecharterd door MSF in Dinsor land, het moeilijk is om dit niet te horen. Uw verklaring dat de landingsbaan buiten gebruik is, strookt niet met bovenstaande informatie. Bovendien blijkt dat er dermate veel lawaai mee gemoeid is, dat het onmogelijk is om het niet te horen. Aangezien u verklaart dat u in de dichte omgeving van de landingsbaan woont, is het niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent dat deze wel degelijk in gebruik was op het moment dat u er verklaart te hebben gewoond." Het louter ontkennen van de informatie in het administratief dossier zonder ook maar enig stuk bij te brengen waaruit blijkt dat deze informatie onjuist of achterhaald is, is geen dienstig verweer. Integendeel, dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat de landingsstrook voor de komst van Al Shabaab veelvuldig gebruikt werd, is tegenstrijdig aan haar verklaring tijdens haar gehoor dat zij nooit een vliegtuig heeft weten landen (gehoorverslag CGVS 26 juni 2014, p. 10).

Dat verzoekster zelf nooit honger heeft geleden en dat zij in 2009 nog minderjarig was, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat iemand die in Dinsor woonde, zich niet beter kan herinneren wanneer er een hongersnood heerste in Dinsor, daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de situatie in Dinsor erbarmelijk was.

Er dient opgemerkt dat verzoekster geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing: "Het door u voorgelegde document kan bovenstaande conclusies niet wijzigen. Vooreerst dient opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben, met name in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen ondersteund worden. Documenten hebben enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, doch kunnen op zichzelf evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen.

U legt een geboortebewijs voor, uitgegeven te Dinsor op 27/02/1992. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat documenten die werden uitgereikt na de omverwerping van Siad Barre in 1991 niet meer worden aanvaard als officieel, en dus rechtsgeldige documenten. De geboorteakte die u voorlegt, bevat bovendien geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document.

Het feit dat u uw verklaringen in de Somalische taal afgelegde, kan evenmin de hierboven geformuleerde conclusies wijzigen. Dat u de Somalische taal machtig bent, vormt geen afdoende bewijs van uw beweerde Somalische nationaliteit. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat het Somalisch immers niet alleen in Somalië wordt zelf gesproken, maar dat het eveneens in een aanzienlijk deel van de buurlanden van Somalië voorkomt, zoals Djibouti, Ethiopië en Kenia (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier)." Deze motieven worden dan ook als vaststaand beschouwd.

Gelet op het voorgaande stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: "De vaststelling dat u eenvoudige feiten uit uw dagelijkse leefwereld ontbeert, zoals de machthebbers bij uw vertrek en het functioneren van de landingsbaan, maakt dat de kennis die u wel tentoon spreidt - zoals uw clankennis, omliggende dorpen- veeleer ingestudeerd dan spontaan en doorleefd overkomt."

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet zij enig verband met haar persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoekster maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende haar voorgehouden verblijf in Dinsor, Somalië. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaatvluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend. In de bestreden beslissing kon bijgevolg op wettige wijze tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden besloten, doordat het voor de commissaris-generaal vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoeksters verblijfplaatsen en verblijfssituatie de jaren voor haar beweerde vertrek.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.2.2. Ter ondersteuning van haar huidige tweede asielaanvraag legt verzoekster volgende nieuwe documenten neer: een verklaring van geboorte, opgemaakt door de Somalische ambassade te België

op 4 maart 2015, een afstammingsonderzoek van het UZ Gent en een notariële akte waarin vijf personen getuigen dat zij in Dinsor heeft gewoond.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeksters verklaringen en de door haar bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar beweerde Somalische nationaliteit en haar voorgehouden afkomst uit Dinsor.

2.2.3.1. In zoverre verzoekster zich in het kader van onderhavige asielaanvraag opnieuw beroept op de asielmotieven die zij in haar eerste asielaanvraag heeft aangehaald, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt refereert u uitsluitend naar de problemen die u aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag en verklaart u dat deze nog steeds actueel zijn. Hierbij moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid wat betreft uw Somalische nationaliteit en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd.”*

2.2.3.2. Waar verzoekster betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft onderzocht of de stukken in deze nieuwe elementen betreffen, hoewel artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet dit expliciet vereist, kan zij niet worden gevolgd en gaat zij voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze met betrekking tot de door verzoekster in het kader van haar huidige asielaanvraag voorgelegde documenten terecht oordeelt als volgt: *“Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt kunnen*

volgende opmerkingen worden gemaakt. U legt een **Verklaring van geboorte** neer, opgemaakt door de Somalische ambassade te België op 4 maart 2015. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat door een gebrek aan archief en database de ambassade zich niet op officiële gegevens kan baseren om de identiteit of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliër te zijn. Er kan dus geen bewijswaarde worden gehecht aan het voorgelegde geboortecertificaat van de Somalische ambassade te Brussel aangezien, niettegenstaande de vormelijke correctheid, dit naar inhoud faalt nu niet de minste garanties worden geboden dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn, noch dat ze werden opgesteld op basis van een transparant beleid, of zelfs vaststaande richtlijnen, laat staan wettelijke procedures.

U legt tevens een **afstammingsonderzoek** van het UZ Gent voor. Hieruit blijkt dat de probabiliteit dat u een nicht bent van H.(...) I.(...) S.(...) S.(...) groter is dan 98%. Echter, uit niets blijkt dat mevrouw H.(...) I.(...) over de Somalische nationaliteit beschikt, waardoor dit onderzoek geen enkele aanwijzing geeft over uw nationaliteit. Bovendien is het allerminst een zekerheid dat nichten eenzelfde nationaliteit zouden hebben.

Tot slot legt u een **notariële akte** voor waarbij vijf personen getuigen dat u in Dinsoor heeft gewoond. Echter, getuigenissen of brieven van privépersonen kunnen weliswaar een bijkomend bewijs zijn van de aangehaalde feiten doch dergelijke documenten op zich zijn niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien vertonen de getuigenissen een klaarblijkelijk gesolliciteerd karakter daar deze werden opgesteld met het oog op uw asielprocedure. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde dat u was getrouwd met **M.(...) A.(...) B.(...)** in februari 2012 (zie gehoor CGVS, dd 27/03/2014, p 5) terwijl uit de getuigenis blijkt dat u zou zijn getrouwd met **C.(...) S.(...) M.(...)**.

De stukken die u neerlegt hebben onvoldoende bewijskracht om te worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken."

Verzoekster tracht, verwijzende naar hoger aangehaalde Memorie van Toelichting, aan te tonen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte heeft geoordeeld dat de door haar bijgebrachte nieuwe elementen de kans dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk vergroten. Zij argumenteert in dit verband dat *in casu* in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen, doch enkel wordt gesteld dat de nieuwe elementen onvoldoende bewijskracht zouden hebben om gekwalificeerd te worden als nieuw element, dat wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd die weliswaar in het verlengde liggen van haar vorig asielrelaas doch niet louter de voortzetting ervan vormen aangezien het nieuwe documenten betreffen die de essentie van haar asielrelaas uitmaken, met name identiteits- en nationaliteitsbewijzen, en dat de nieuwe elementen betrekking hebben op haarzelf zodat evenmin met stellige zekerheid door het Commissariaat-generaal in het kader van haar *prima facie*-beoordeling kan beweerd worden dat de elementen louter algemeen van aard zijn en géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker.

De Raad benadrukt in dit verband dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt. Verzoekster betwist deze motieven doch zij slaagt er in voorliggend verzoekschrift niet in om deze met valabele argumenten te ontkrachten. Immers, het loutere feit dat op basis van DNA-onderzoek werd vastgesteld dat verzoekster de nicht is van mevrouw H.I.S., die ondertussen de Belgische nationaliteit heeft verkregen, is onvoldoende om verzoeksters nationaliteit aan te tonen. Zo al zou worden aangenomen dat mevrouw H.I.S. voordien over de Somalische nationaliteit beschikte, hetgeen door verzoekster niet ontegensprekelijk wordt aangetoond, hoeft dit niet noodzakelijkerwijs te betekenen dat ook verzoekster de Somalische nationaliteit heeft. Het is immers allerminst een zekerheid dat familieleden allen eenzelfde nationaliteit zouden hebben. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, is de Raad dan ook van oordeel dat het afstammingsonderzoek niet kan beschouwd worden als een begin van bewijs dat verzoekster wel degelijk afkomstig is uit Somalië. Waar verzoekster te dezen nog laakt dat het Commissariaat-generaal haar tante, die bereid is om te getuigen, niet heeft gecontacteerd, dient te worden benadrukt dat aan getuigenissen van familieleden bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegedicht zodat niet kan worden ingezien op welke wijze een getuigenis van verzoeksters tante de appreciatie van haar tweede asielaanvraag zou kunnen ombuigen. Hetzelfde geldt voor de getuigenissen van de vier andere personen die in de door verzoekster voorgelegde notariële akte verklaren dat zij in Dinsor heeft gewoond. De Raad benadrukt andermaal dat verzoekster middels haar verklaringen haar beweerde

afkomst uit Dinsor niet aannemelijk heeft kunnen maken. De getuigenissen van vijf personen, waaronder haar tante, doen hieraan niets af. Dergelijke getuigenissen kunnen immers slechts een bijkomend bewijs vormen doch kunnen op zich het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen niet herstellen. Tot slot stelt verzoekster dat zij ervan bewust is dat documenten afgeleverd door de Somalische ambassade geen sluitende bewijzen zijn om haar Somalische nationaliteit aan te tonen. Zij betwist hierbij op generlei wijze dat door een gebrek aan archief en database de ambassade zich niet op officiële gegevens kan baseren om de identiteit of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliër te zijn. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar deze in verband met de verklaring van geboorte besluit als volgt: *“Er kan dus geen bewijswaarde worden gehecht aan het voorgelegde geboortecertificaat van de Somalische ambassade te Brussel aangezien, niettegenstaande de vormelijke correctheid, dit naar inhoud faalt nu niet de minste garanties worden geboden dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn, noch dat ze werden opgesteld op basis van een transparant beleid, of zelfs vaststaande richtlijnen, laat staan wettelijke procedures.”*

De Raad benadrukt andermaal dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op het voorgaande treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat vermogen de door verzoekster bijgebrachte verklaring van geboorte, afstammingsonderzoek en getuigenverklaringen immers niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van de eerste asielaanvraag, namelijk dat verzoekster middels haar verklaringen haar afkomst en nationaliteit niet aannemelijk maakt. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde problemen die verzoekster in Somalië zou hebben gekend.

2.2.3.3. Aangaande de door verzoekster voorgehouden gedeelde bewijslast, merkt de Raad nog op dat het aan verzoekster is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de betrokkene verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij/zij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio die hij/zij voorhoudt te zijn ontvlucht en hij/zij daarenboven geen documenten indient waaruit zijn/haar nationaliteit blijkt maakt hij/zij door zijn/haar eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling onmogelijk. Van een ‘gedeelde bewijslast’ kan derhalve slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt.

2.2.3.4. Waar verzoekster tot slot nog meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd, gaat zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoekster worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielerzoek in overweging te nemen indien er nieuw elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die *“de kans aanzienlijk groter maken”* dat de

asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen “*de kans aanzienlijk groter maken*”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoeksters tweede asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

2.3. Voorts laakt verzoekster dat zij niet werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat zij aldus niet de kans heeft gekregen om de door haar nieuw bijgebrachte documenten toe te lichten.

2.3.1. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

2.3.2. *In casu* wordt verzoeksters tweede asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, “De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage”, *T. Vreemd.* 2009, 20).

2.3.3. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt

artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/ EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23*).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *“In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.”* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht.

2.3.4. Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van haar tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster niet concretiseert welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van haar tweede asielaanvraag.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende

gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.5. Waar verzoekster *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS